No. 1180 Zaterdag 11 Augustus 1906. 23ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.20,

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao 10 Aug.

Rembrandt Harmenszoon v. Rijn.

Kunsten en Wetenschappen hebben zich vereenigd om den 14den Juli, den 300sten verjaardag van den grootsten onzer hollandsche schilders hulde te brengen en eer. Ook maar een kort verslag te geven van die hulde in muziek en zang, in redevoering en galavoorstellingen, in luisterlijke optochten en schitterende illuminatie en vuurwerk is eenvoudig ondoenlijk.

Stellen wij ons tevreden met weer te geven de koninklijke hulde gebracht door H. M. Koningin Emma en Z. K. H. Prins Hendrik.

Bij de onthulling van het standbeeld te Leiden hield de Koningin-Moeder de volgende rede:

„Gaarne voldoe ik aan de tot mij gerichte uitnoodiging, het monument te onthullen, dat als eene dankbare hulde hier dicht bij de plaats, waar Rembrandt werd geboren, voor dezen grootsten van de Nederlandsche schilders werd opgericht. Ik acht het voor ons Nederlanders een schuld van eer in deze dagen vooral een erkentelijke herinnering te wijden aan den man, wiens buitengewone gaven wij nimmer zullen ophouden te bewonderen en die ons in zijn werk naliet een onschatbare bron van vreugde en van genot. Tot den roem van Nederlandsch schilderschool is er geen, die meer heeft bijgedragen dan Rembrandt Harmenszoon van Rijn. Van dezen man kan in waarheid worden getuigd, dat hij onsterfelijk is door zijn werk. Aan de kunst van Rembrandt is in de geheele beschaafde wereld de eereplaats verzekerd, en ons vaderland is met recht trotsch op den eerenaam: „Land van Rembrandt." Dien eerenaam waardig te blijven is de taak van Nederlandsch schilderschool. Met den oprechten wensch dat in ons vaderland de kunst zich op het hooge standpunt zal weten te handhaven, door het verleden geadeld, onthuld ik dit monument onzen grooten en eenigen Rembrandt ter eer."

Bij de inwijding der nieuwe Rembrandszaal in het Rijksmuseum te Amsterdam sprak Z. K. H. de Prins:

Ik heb in opdracht van de Koningin de betuiging over te brengen van haar oprecht leedwezen, deze plechtigheid niet in persoon te kunnen leiden. De Koningin zou zoo gaarne haar volk zijn voorgegaan bij de huldiging van den onovertroffen meester onzer oude schilderschool.

De Gulden Eeuw, onzer geschiedenis is rijk geweest aan groote mannen en roemruchtige daden, rijk aan schilders, welker penseel Nederland een wereldvermaardheid heeft gegeven op 't gebied der kunst.

Terecht maakt Nederland den 300 jarigen geboortedag van den Leidschen meester tot een vaderlandsch feest, immers het geldt hier te eeren een kunstuiting, die alleen in Nederland heeft kunnen ontstaan, omdat haar bezieling werd ingegeven door de warmte en de rijke schakeeringen van kleuren, gezien door den vochtigen dampkring onzer vaderlandsche beemden, die zoo wonderschoon de lichtstralen breekt en doet spelen over het landschap. Zij koos hare onderwerpen tot een rijke stof, die zij op Nederlandschen bodem vond, en haar scheppingskracht leidde de kunst in nieuwe banen en deed een oorspronkelijke schilderschool ontstaan.

De Regeering van het vaderland van Rembrandt heeft dan ook dezen dag bijzonderen luister willen bijzetten door de inwijding van een nieuwe zaal, bestemd om een van de grootste wonderen, die zijn penseel gewrocht heeft, onder de gunstige verlichting ten toon te stellen.

Het was een moeielijke en verantwoordelijke taak waarmede de Regeering voor vijf jaren de commissie tot het nemen van proeven, betreffende de verlichting van Rembrandts Nachtwacht, belastte, en allen lof komt haar toe, voor de toewijding en nauwgezetheid, waarmede zij zich, gesteund door de voorlichting en medewerking van den grooten bouwmeester van het Museum, van haar opdracht kweet. Dank zij der instemming van het gemeentebestuur van Amsterdam, hetwelk dezen kunstschat steeds zoo welwillend in bruikleen aan het rijk afstaat, dank zij den krachtigen steun van vrienden en vereerders van Rembrandt, is de Regeering tot uitvoering van het plan overgegaan en heeft daardoor voldaan aan een algemeen gekoesterden wensch. Als strak de gordijnen, die thans nog de Nachtwacht bedekken, zijn weggetrokken, zal zij, bestraald door het licht, dat haar volle schoonheid tot haar recht doet komen, het oog van den aanschouwer in verrukking brengen.

De rijke afwisseling van onderwerpen, die de hoofdstad bood, waren voor Rembrandt zooveel ingevingen, die zijn ontluikende gave ruimschoots gelegenheid boden tot vollen bloei te komen, en thans verheugt Amsterdam zich in het bezit van de schoonste stukken, die zijn penseel gewrocht heeft.

Leiden, de vaderstad van den grooten kunstenaar, opende de reeks der feestelijkheden en gaf op treffende wijze blijk van de diepe vereering, die zij koestert voor haar grooten zoon, en op dezen dag herdenkt Amsterdam op niet minder luisterrijke wijze den schepper van de Nachtwacht, en bij de huldebetuiging van de hoofdstad sluit zich aan die van het geheele Nederlandsche volk.

De ster van Rembrandt staat hoog aan den hemel, zij zal nimmer ondergaan en zij heeft nimmer zoo schoon geschitterd als thans.

De oogen van de geheele beschaafde wereld zijn in dezen stonde op Nederland gericht, zij volgen met belangstelling de waardige geestdriftvolle wijze, waarop het volk den grooten meester huldigt, die uit zijn midden is voortgekomen.

Gelukkig vaderland, dat groote mannen heeft voortgebracht; gelukkig vaderland, dat zijn groote mannen weet te waardeeren.

Gevolg gevende aan uwe uitnoodiging, verklaar ik in naam van de Koningin hiermede de Nieuwe Rembrandtzaal te hebben ingewijd."

BETEEKENIS en VERKLARING van een geschiedkundig feit.

„U is niet onbekend het bestaan van die bescheiden toevluchtsoorden der boetvaardigheid, waar jonge menschen, jonge maagden van twintig jaren vrijwillig leven, gespeend van alle genoegens der zinnen, allen menschelijken roem verachtend, met verzaking van hunne persoonlijke onafhankelijk-

Feuilleton.

St. Eustatiaansche Ditjes en Datjes.

Daar heeft 'n stuk gestaan in het tijdschrift der Maatschappij van Nijverheid, afl. Maart 1906.

Dit stuk kwam nu pas — 4 maanden later — op onze rots terecht.

Vlug is anders.

De titel van dat stuk in kwestie is: „*Moeten wij St. Eustatius verkoopen*"?

Neen, moeten wij toch antwoorden, niet waar, als 't aanbod komt, pent de sympathieke schrijver over „dat edelsteentje drijvend in het blauw der Caraïbische zee."

Waarom *neen*?

Ik zou zeggen JA, verkoop dat edelsteentje maar, en liefst zoo spoedig mogelijk.

Oef! 't staat er!

Laat ik mij verklaren, rondement, franchement mijn opinie ten beste geven, met allen eerbied voor misschien meer vaderlandsgezinde, meer conservatieve meeningen.

* *
*

Ik ben arm en zit daarom in schuld.

Toch heb ik nog 'n koebeest. Vroeger was dat 'n uniek voordeelig melkbeestje.

Nu niet meer, want ik ben arm. Over 'n tijdje zal 't beest ad patres gaan, bij gebrek aan voer.

Er daagt een kooper op, die mij biedt 'n enormen hoogen prijs voor dat levend rammelend geraamte.

Ik ben aan 't beest gehecht, 't valt mij hard haar te verkoopen.

Wat te doen?

Als ik ze *niet* verkoop, dan is haar vonnis geteekend. Dood gaat ze.

Als ik ze *wel* verkoop, dan zal ze nog heel veel jaren als 'n wandelend botervat de menschheid ten nutte zijn.

Wat doet in zulk 'n geval, 'n verstandig, niet sentimenteel mensch?

Wel, hij verkoopt die koe en door haar te verkoopen werkt hij zich zelf uit de schuld en bezorgt ze'n ouwe vriendin nog menig gelukkig jaartje te midden van sappige weigrond; want dood is toch maar dood voor 'n koe.

Nu de toepassing van deez' overschoone parabel.

Die koe is Statius.

De eigenaar is 't Hollandsch Gouvernement.

De dagen, dat Statius was „de hoorn des overvloeds", de „golden rock" zijn reeds lange in 't nevelzwart verleden heengesabeld.

'n Goeie 35,000 pop moeten 't leven er nog inhouden.

'n Kooper daagt op.

Voor groote zakken dollars wil hij dat lapje grond 't zijne noemen.

Maar Statius is dierbaar aan 't Moederland.

Wat te doen?

Niet verkoopen staat gelijk met alle hoop den bodem inslaan, om er nog eens boven op te komen.

Dan *wel* verkoopen, alle sentimentaliteit en phrasen over hooghouderij van koloniaal bezit op zij gezet en Statius nog eens 'n kans gegeven om de dagen van glorie, van de vleeschpotten uit dien heel ouwen tijd te zien herleven, zij 't ook onder Amerikaansche vlag.

Meent nu niet, dat ik er Holland lastig om val, omdat 't niet meer doen *kan* voor dit voor mij zoo sympathiek stukje grond.

O neen, 't is toch al welletjes!

Welk Hollandsch dorp met 'n 1500 inwoners, hoe noodlijdend ook, wordt van alle kanten zoo bijgesprongen en gesteund en geholpen als St. Eustatius?

Neen, Holland kan onmogelijk meer doen, dat is klaar en duidelijk, net zoo min als die man voor ze'n vrindin de koe.

Maar wat Holland onmogelijk kan doen, dat kan Amerika.

Ik verzeker U, 'n paar jaar, nadat de stars en stripes hier op ons fort wapperden, zoudt ge eens 'n verandering zien.

Mag 'k mijn phantasie eens vrij spel laten, en 't Amerikaansch St. Eustatius schetsen, dat daar in 't ver verschiet als in 'n visioen voor mijn geest opdoemt?

* *
*

Ik zie onzen steiger uitgedijd tot 'n 150 M.; sloepen, schoeners dobberen langs zij, stoomlieren puffen den cargo op en neer.

Fort Oranje niet meer kenbaar, 'n Ehrenbreinstein in 't klein. De oude voorladertjes op den rommelzolder, de eene [?], waaraan St. Eustatius ze'n naam dankt van „the first public recognizer of the American flag" keurig opgepoetst in Philadelphia tentoongesteld op 'n verhevenheidje achter 'n rood koord, met 'n sterren-streepvlaggetje in ze'n zundgat.

Alomme op de verschillende bergtoppen, batterijen en barbettes met modern geschut bewapend.

Ik zie langs de baai alle ruines opgeblazen, en in hun plaats formidabele kolenloodsen volgestuwd met de machtigste factoren bij 'n zeeoorlog in de XX eeuw.

heid, vol verlangen daarentegen om haar lichaam te versterven, ten einde aan hare ziel meer veerkracht te geven en om over zichzelf de rechten van Gods rechtvaardigheid met meer gestrengheid uit te oefenen. *Het gebeurt, dat eene vervolgenszieke staatsmacht de deur van haar verblijf wijd open zet — ziet gij nu, dat zij den vervolger als een bevrijder begroeten? Zoeken zij integendeel niet, ten spijt van de ballingschap, een nieuw toevluchtsoord voor hare vrijwillige boetedoeningen?*''

Aldus de aartsbisschop van Mechelen, Mgr. Mercier, in het eerste herderlijk schrijven aan zijne diocesanen.

In de onderstreepte zinsneden, die klaarblijkelijk op de Fransche kloostervervolging slaan, ligt een merkwaardig getuigenis, dat in de geschiedenis der Kerk voor het nageslacht dient geboekt te worden.

De groote beteekenis van dit getuigenis springt in 't oog. Dat zoovele tienduizenden den kloosterstaat omhelzen en in tijden van rust en vrede het kloosterkleed door haar leven eer aandoen, het is een bewijs van geloofskracht en groote deugd; dat die tienduizenden — de zeldzame uitzonderingen nu daargelaten — *bij hare uitdrijving* aan haar geloften getrouw blijven, het is grootsch en heldhaftig.

Men stelle zich de zaak voor, zooals ze werkelijk is!

Voor de meesten bleef het wel is waar een dure plicht om ook na de uitbanning hare plechtig gezworen verbintenissen jegens God gestand te doen; ze werden daardoor immers niet van hare geloften ontslagen. Maar hoeveel *zwaarder* zou die plicht in de toekomst drukken voor degenen, die veelal van schier alles werden beroofd, aan haar vaderland, hare dierbaren, hare omgeving, haren werkking werden ontrukt; die in de ballingschap bovendien het bijzonder doel van haar kloosterlijk bestaan en roeping wellicht niet meer of zeer onvolkomen zouden kunnen nastreven. Wat voorwendselen en schijnredenen al niet om zich los te maken van het juk van den kloosterlijken staat! Op wat zware proef werd de standvastigheid en trouw niet gesteld van degenen onder haar, die in strijd met de illusies, de vrome toekomstdroomen harer jonkheid of na de onvermengde geestelijke genietingen der eerste kloosterjaren, de moeilijke en dorre phasen van het geestelijk leven doormaakten of ontgoocheld werden door het klein menschelijke, dat daar, waar menschen zijn en samenwonen, maar zelden geheel ontbreekt. Hoe verlokkend en prikkelend voor de jonge schoonheid, de voorname geboorte en voor wie in de wereld nog een toekomst tegenlachte om van de gezochte of ongezochte gelegenheid gebruik te maken tot herneming harer vrijheid! Wat gevlei en gesmeek misschien van den kant van bloedverwanten en vrienden om haar van den weg der ballingschap terug te houden, om haar te overreden in den schoot der familie de rust en den vrede te komen zoeken, die zij in den vreemde niet zouden vinden — allerminst dáár, waar zij met tegenzin, misschien onder spot en hoon zouden ontvangen worden!

En nu spreken we nog alleen van degenen, die door haar kloosterroeping gebonden *bleven*. Nóg edelmoediger en heldhaftiger was de trouw van degenen — en haar getal is niet gering — die, nadat zij van hare kloostergeloften wettig waren ontslagen, vrije keuze hadden tusschen de ballingschap of het leven van een kloosterling buiten het klooster eener- en den terugkeer in de volle wereld andererzijds.

Toch bleek de godsvrucht en de reinheid algemeen bestand tegen de verlokking van een wereld, die meer dan ooit opgaat in den eeredienst van de vrijheid, der zinnelust en het goud — ook dan zelfs, wanneer een bevoegde macht den band der kloosterbeloften had losgemaakt en men, zonder zijn geweten te bezwaren, in de wereld kon wederkeeren. Men wilde en zou religieus blijven, al dreigde ballingschap, ontbering, smaad, verguizing en niet zelden gedwongen werkloosheid met hare verveling en verdrietelijkheden in het verschiet.

Moet deze heldhaftige trouw aan religieuze geloften, ook als zij door den Paus ontbonden waren, moet dat verkiezen van vervolging en ballingschap boven de zoo hoog geroemde vrijheid om in de wereld terug te keeren, niet een ieder overtuigen, dat deze kloosterlingen, die het kloosterleven door jarenlange ondervinding ten volle kenden, diep doordrongen waren van het vreedzaam geluk van den religieuzen staat? Slechts voor den wereldling is het klooster een somber huis vol nare droefgeestigheid, omdat de wereldling nimmer heeft geproefd, hoe zoet de Heer is. Zijn juk is zacht, zijn last is licht. Hem te dienen is heerschen, heerschen over zijn kwade neigingen en hartstochten. De kloosterling ondervindt iederen dag, dat hij behoort tot de vrije kinderen Gods; hij wil zijn vrijheid om onder God te dienen niet inruilen tegen het slaafsche knechtschap van den wereldling. Geen grooter onrecht kan men hem aandoen dan door hem de vrijheid, welke God hem schonk, te ontrooven en hem slaaf te maken van de wereld.

Correspondentie.

SINT MARTIN.

Den 11en Juli was een consternatie-dag!

Bij ochtenddauw ging straat in straat uit de deurwaarder rond: de hand zwaar van enveloppen, nu en dan eens stilstaand bij een stil huis, om met zwaarwichtig gezicht maar toch goedig en vriendelijk, als de goede Sint bij 't uitdeelen zijner presenten, een dier witte papiertjes aan den eersten den besten bewoner te overhandigen, die het aannam met vreeze.

Geen wonder! Een gesloten brief van een deurwaarder heeft altijd iets schrikwekkends.

In een ommezien staken de trillende vingers in de enveloppe. Maar...... wat teleurstelling! een brief, een gedrukte brief, in een taal, die je niet lezen kon...... En toch, als bij instinkt werden de oogen getrokken naar de cijfers, die zich heel voornaam naar den voorgrond drongen, zoodat men wel begrijpen moest, dat er een geldkwestie aanhangig was, niet om geld te innen maar om te betalen. 't Is immers zoo zeldzaam in 's menschen leven, dat men geld ontvangt bij verrassing.

Een onverstaanbaar gemompel in mineur was voor de huisbewoners de voorspelling van een bewolkten dag. En dan...... hij de straat op.— Want de straat geeft meer dan welk nieuwsblad ook.— Een ieder werd aangehouden; elk gaf zijn: Ik geloof, of Ik denk; en niet dan na lang ronddwalen en alle meeningen en veronderstellingen te zamen gewikt en gewogen te hebben, had onze vrind achterhaald, dat hij den naam had gekregen van „belastingplichtige,"— dien hij niet eens kon uitspreken— en dat hij had vele campagnons de misère.

Sinds is de inkomstenbelasting de „topic of the day."

Zonderlinge wisseling van zaken op 't ondermaansche!

Drie jaren geleden schreide men om hulpe voor een „Noodlijdende kolonie"; dag in dag uit klachten over achteruitgang; hier rijk aan zout, maar geen markt; jaarlijks valt een emigratie van meer dan 700 personen te constateeren, die een bete broods in den vreemde gaan en moeten zoeken; voeg hierbij het aantal der naar Amerika vertrekkenden— dit jaar reeds tot 50 gestegen — die nimmer meer in de kolonie terug zullen keeren...... denk hierbij en Inkomstenbelasting en je hebt het summa summarum van zonderlingheid, een fonkelnieuw modern idee.

Er zijn nog meer klachten. De bevolking pingelt af op de competentie van de commissie van aanslag. Welk een maat heeft zij aangelegd bij de taxatie? vraagt men ontevreden. Man en paard wordt genoemd met z'n inkomen erbij — hoe kan 't anders op een klein eiland als het onze is — die maar zóóveel betaalt, terwijl anderen met lager inkomen voor een grootere som zijn aangeslagen...... Bij dezen ging de deurwaarder voorbij, gene, wiens inkomen bij lange niet f 600 bereikt, moet nog f 2 opbrengen. Dan — en zoo krijgt dit ernstig onderwerp ook al een komische zij — heeft de commissie het raadzamer gedacht het plaatsvervangend lid maar niet lastig te vallen, zoodat zij zelve haar eigen respectieve-

---

Tumble Down Dickbaai onkenbaar, diep 't land in-, uitgegraven, 'n torpedojager ligt daar in 't droogdok.

Ons armzalig Oranjestadje heeft 'n metamorphose ondergaan. Van al die rotte huizenboel is 'n auto-da-fe gemaakt, spiksplinternieuwe huizen en huisjes zoo kant en klaar uit Amerika geïmporteerd, glinsterflonkeren in 't tropisch zonlicht.

Ik zie onze cliffrand door 'n massieven muur voor verdere afbrokkeling bewaard, en waar weleer de „Dutch Reform Church" haar stompe toren omhoog hief, prijkt nu 'n hotel hoog, luchtig, transparant, met open gaanderijen, 'n Luft-ort en kur-ort voor rijke, winterschuwe Yankees met nerveuze vrouwen en dochters en neefjes met Engelsche ziekte.

'n Zahnradbahn tiktakt ons steil baaipad op, snort door de buitenboulevards, kruipt als een reuzenslang tegen onzen Quill op, verdwijnt zigzaggerig in den krater, en stopt eerst bij de eindhalte Café „Quill-Delight".

Ik zie over prachtige macadamwegen automobielen voortbenzienen, langs groenende weiden met corpulente grazende koeien, langs landerijen, bebouwd met katoen en suikerriet en citroenboomen, terwijl overal windmolens 't water uit artesische putten oppompen en onze poreuze bodem forceert katoen en suikerriet en geelgroene citroenen te voorschijn te tooveren.

Estate „Fair Play" is nu 'n centraal-suikerfabriek, in „Little Mountains" graaft men diep, mijngang na mijngang, tuk op goud en diamant.

Ik zie op signal hill hooge masten. Zoo juist vliegt 'n Marconi telegram door das blauen hinein naar 't naburig Portorico.

Ik zie...... helaas, ik zie niets meer. 't Visioen is verdwenen.

* *

'n Vernieuwde editie in duodecimo van Kamerlid van Kol, die den Oost ook wou verkoopen, die Jan Paul, mompelt men, wed ik.

Laat zulks waar zijn, is daarom mijn bewering zwakker, minder waar? 't is waarheid, en waarheid doet dikwerf pijn.

Vraag 't volk hier eens of ze er wel zoo heel veel op tegen zouden hebben om Amerikaansch burger te worden. Ze trekken nu toch al weg in breede drommen naar de „states", al wie maar 't passagegeld bij elkaar kan scharrelen.

Amerika is hun Dorado 't land hunner droomen.

Vraag 't den ambtenaren eens?

Ineens, zooals op Helgoland indertijd 20 maal ten volle je traktement uitbetaald te krijgen en in je binnenzak te moffelen, wat voor die heeren duizenden beteekent, zoo'n buitenkansje moet men ook niet uitpoetsen, en men moet al 'n heel vurig lid van Neerlandia zijn om niet in den diepsten schuilhoek van je hart naar zoo'n knipoogje van godin Fortuna te verlangen te hunkeren.

Neen hoor, laten we 't maar eerlijk bekennen, moge 't ook al wat pijnlijk zijn voor onze eigenliefde, 't zou goed voor St. Eustatius zijn als Holland dat stukje vulcaangrond aan Amerika overdeed.

't Is gewoonweg een kwestie van „to be or not to be", en in zoo'n geval moet al sentimenteel gezemel over vaderlandsliefde en nog wat ophouden, en practisch logisch handelen is zaak.

Zou er misschien ook over dit openhartig gepen 'n storm in de Curaçaosche bladen ontstaan. ?

„Wie weet." :

Maar dan zet ik mijn pseudoniem buiten de deur, en strijd ik met open vizier.

Nobel niet waar? Ja, zoo ben ik nu altijd.

Ik ben benieuwd naar de Christiansted.

St. Eustatius, 2 Aug. '06.

JAN PAUL.

Naschrift van de Redactie.

Ernst of kortswijl? zouden we willen vragen.

Sentimentaliteit zal in ons geen verdediger vinden. Ware, niet overdreven vaderlandsliefde hangt echter niet in de lucht, maar is een met den grond, zijn bewoners en zijn geschiedenis; is zoo reëel mogelijk. Als Amerika St. Eustatius wil koopen, omdat 't fort Oranje het eerst de Unievlag heeft erkend en geëerd, zal dit geschiedkundig feit ook wel niet de eerste en eenige reden zijn die drijft tot dezen koop. Men hoopt zaakjes te doen en denkt in St. Eustatius een belangrijke aanwinst te bezitten een belangrijken voorpost te midden der Antillen.

Wat St. Eustatius waard is voor Amerika, moet het ook waard zijn voor Nederland. Behalve de vele geschiedkundige, roemvolle herinneringen en de rijke schatten in vroegere eeuwen aan het Moederland afgestaan, heeft St. Eustatius ook in den tegenwoordigen tijd nog zijn nut voor Nederland. Zou de vrees zoo ongegrond wezen, dat met den verkoop van St. Eustatius ook de overige eilanden onzer West-Indische Kolonie gevaar loopen in andere handen over te gaan? Bestaat voor alle overige eilanden niet dezelfde reden tot verkoopen als voor St. Eustatius?

Het is zeer gemakkelijk de eilanden maar te laten leeg loopen en emigratie te bevorderen. Dan komt men op 't laatst van zelf, tot de vraag van JAN PAUL: Mag men voor 1500 menschen wel meer doen, dan reeds gedaan wordt?

Maar heeft 't Moederland en 't Koloniaal Bestuur geen schuld, dat onze eilanden zoo ontvolkt worden, zoo noodlijdend en ellendig zijn? KAN daar werkelijk niets beters gedaan worden?

Als de hooge Regeering, zoowel als 't Koloniaal Bestuur met volle overtuiging zeggen kan, dat de hulpmiddelen om weder leven en bloei te brengen op onze eilanden zoo doelmatig mogelijk zijn aangewend; maar steeds zonder vrucht bleven, eerst dan moet men besluiten: wij *kunnen* die eilanden niet besturen, dus moeten anderen het maar doen. Maar zou de arme bevolking er ook wel bij varen?

Neen, Nederland kan en moet veel meer doen, vooral voor de bovenwinsche eilanden.

Zoo heel veel geld meer zal niet worden geëischt, maar wel moet dit doelmatiger en beter besteed. Er bestaat nog niet eens een vast, goed doordacht, afgerond plan om de economische toestanden dezer eilanden te verbeteren.

Wat werd tot dusverre dan beproefd om het besluit te wettigen: Er valt niets meer aan te doen? Hoe weet men, dat de onkosten te hoog zouden loopen en de uitkomsten te gering zouden zijn? Wij hebben nog nergens gehoord, of gelezen, dat dergelijke berekeningen zijn gemaakt. Wordt het niet langzamerhand tijd daar eens een ernstig begin mede te maken?

lijk inkomen gewaardeerd heeft. Rechters in eigen zaak! Dit is toch wel het schreefje der goede trouw over.

Een wijzer man veronderstelt onnauwkeurigheden in de waardeering door de Commissie. Vandaar is de raad van beroep ingesteld, redeneert hij.

Maar wat een omslachtigheid daaraan verbonden. De belastingplichtige verstaat ze'n biljet van aanslag niet; weet totaal niets van de gronden, waarop de aanslag is gebaseerd, zoodat het schrijven aan de commissie van beroep niets anders kan zijn dan een beklag, zonder dat het eenig licht werpt op de onnauwkeurigheid der taxatie. Men kan zich bij eventueele doleantie op eene herhaalde briefwisseling voorbereiden. En 't eerste bezwaar: de onverstaanbaarheid van het biljet van aanslag, is niet te onderschatten, daar er geen commissie van explicatie bestaat.

Dan zegt de wet; art. 19,: Hij, die bezwaar heeft tegen den hem afgelegden aanslag kan binnen een maand na de uitreiking van het aanslagbiljet een bezwaarschrift indienen bij den Raad van beroep."

Maar op St. Martin bestaat slechts eens per maand gelegenheid om zijn brieven naar Curaçao te sturen, er zijn gepensionneerde ambtenaren, die met hunne geheele familie in den vreemde wonen, die onmogelijk binnen een maand na uitreiking van het biljet zich kunnen beklagen. Er zijn families, wier kostwinnend hoofd in Amerika vertoeft, en wien het biljet reeds is opgezonden. Ook hij zal te laat komen.

Dat er dus reden voor consternatie en verbouwereerdheid bestaat valt gemakkelijk te begrijpen.

* *
*

Regenval te St. Martin.

Januari	76 mM.
Februari	22
Maart	56
April	27
Mei	29
Juni	122
Juli – 28	66

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Havennieuws.

Donderdagmorgen liepen de Columbiaansche kruisers *Cartagena* en *General Próspero Pinzón* onze haven binnen en wisselden, in het Schottegat geankerd, de gebruikelijke saluutschoten.

Vrijdagmorgen bracht de Etat-Major een bezoek bij den Gouverneur a. i., Mr. Th. Nuijens, welke beleefdheid door Z. H. E. G. hedenmorgen werd beantwoord.

Inspectiereis.

Donderdagmorgen, 10 uren, vertrok de Gouverneur per *Christiansted* naar Bonaire, vergezeld van zijne drie zoontjes en zijn adjudant, luitenant Brusse.

Ook maakten de reis mede de heeren G. J. Fabius, Mordy. S. L. Maduro en C. S. Muller.

Nieuwe Consul.

Aan boord van den kruiser *Cartagena* is Donderdag hier de nieuwe Consul van Columbia aangekomen, Gral. Santiago Camargo.

„Flora."

Hedenmorgen liep eindelijk onze haven binnen de stoomboot *Flora* om in plaats van de *Mérida* dienst te doen tusschen Maracaibo–Curaçao en vice–versa.

Honig.

Dezer dagen ontving iemand, die eigen industrie wilde bevorderen, eenige flesschen honig van St. Eustatius. Met vracht en rechten medegerekend, kwam de flesch (±¾ liter) op f1.25. Terwijl men bij R. S. de Lannoy & C°. bijv. een flesch honig uit Santo Domingo voor 50 cts. kan koopen.

Het bleek ons, dat van St. Eustatius reeds meerdere malen beproefd werd eenige fleschjes honig hier in te voeren, maar zonder succes, omdat men tegen de lage prijzen van de honig, uit den vreemde ingevoerd, niet kon concurreeren.

Wil het Gouvernement het houden van bijen en 't verzamelen van honig op St. Eustatius werkelijk bevorderen, dan moet er op de eerste plaats voor gezorgd worden, dat de koloniale honig met die van het buitenland kan concurreeren. Zoo het Gouvernement bijv. eens een premie; stelde op iedere flesch honig van St. Eustatius uitgevoerd, dan zou daardoor de bijenteelt worden aangemoedigd en mogelijk gemaakt. Wanneer later de honig meer overvloedig is, zal ze ook wel goedkooper worden.

Of komt de duurte ergens anders vandaan? Van een verkeerde methode, of te weinige bloemen op St. Eustatius, zoodat de bijen zelf veel honig noodig hebben en daardoor haar onderhoud te duur wordt?

Vlechtcursus.

De nieuwe cursus op Pietermaai toont gelukkig ook voldoende levensvatbaarheid.

Woensdag ll. waren reeds 20 vlechtsters opgekomen.

Vertaling.

Uit de Correspondentie van St. Martin kunnen onze Lezers opmaken, hoe onverstaanbaar de hollandsche redactie der Inkomstenbelasting is voor de meesten der belastingplichtigen aldaar.

Wij gelooven derhalve, dat de Weledelgestr. Heer H. J. Beaujon, Gezaghebber van Saba, een zeer verdienstelijk werk heeft geleverd met de engelsche vertaling dezer Verordening. Naar wij vernemen is, deze engelsche redactie reeds hierheen gezonden om gedrukt te worden.

Boeatan.

Bij een bezoek aan deze permanente tentoonstelling van de Vereeniging Oost en West, viel het een Curaçaonaar op, dat er zoo weinig, uit onze Kolonie afkomstig, te zien was. En toch is het tentoonstellen onzer producten aldaar niet geheel zonder vrucht. Men denke aan de hoedenindustrie, welke nieuw leven ontving, nadat eenige Curaçaosche hoeden, daarheen waren verzonden en door de volijverige Presidente de aandacht der Autoriteiten en vakmannen daarop was gevestigd.

In 't bizonder gedurende den surprisen-tijd ter gelegenheid van 't St. Nicolaasfeest is er veel navraag naar Arubiaansche mandjes, de zoogenaamde „nestjes." Er is echter geen enkel nestje meer voor handen.

Wie zorgt er nu eens voor, dat *Boeatan* weer een rijke collectie „nestjes" ontvangt? Een paar mooie hoeden, wat filigraan- en caretwerk, kanten zakdoekjes etc. zal ook welkom wezen.

Wat de nestjes betreft, het Bestuur verzocht de mandjes wat grooter te maken, het eerste 20 cM. hoog bijv. en naar evenredigheid wijd, ze behoeven niet gekleurd te worden, daar de kleur toch verschiet. De randen moeten steviger gemaakt worden, opdat ze niet zoo licht uitrafelen. De prijs mag in geen geval hooger worden gesteld.

Zou de zorg voor het bijeenzoeken van een dergelijke bezending ook liggen in de richting van de Kamer van Koophandel en Nijverheid?

Sterfte.

Gedurende de maand Juli zijn in 't stadsdistrict alhier overleden 49 personen: 36 volwassenen en 13 kinderen.

Prijsvraag.

De commissie van het koloniaal museum te Haarlem heeft eene gouden medaille (of f150) uitgeloofd voor de beste bijdrage tot de kennis van „den kokospalm in Nederlandsch Oost- en West-Indië, voornamelijk wat betreft het nuttig gebruik zijner voortbrengselen, zoowel in de inlandsche huishouding als voor de europeesche nijverheid.

Voor alle overige, op zich zelf verdienstelijk bevonden, beantwoordingen zullen zilveren of bronzen medailles worden toegekend.

Antwoorden [in het Nederlandsch, Maleisch of Javaansch] in te zenden vóór of op 31 December 1907 aan den directeur van genoemd Museum, den heer M. Greshoff, te Haarlem.

Katoencultuur.

De Vereeniging ter bevordering der Katoencultuur in de Nederlandsche Koloniën heeft met klem bij de Regeering er op aangedrongen een volledig en degelijk onderzoek in te laten stellen naar de mogelijkheid van katoencultuur op onze eilanden. Deze Vereeniging schrijft aan haar leden:

„Hoe langer hoe meer werden wij van de wenschelijkheid overtuigd, dat van Regeeringswege in Oost en West speciale personen werden aangewezen, wier taak het zoude zijn van de katoencultuur en alles wat daarmede verband houdt eene grondige studie te maken.

De persoon voor Oost-Indië zou b. v. naar Eng. Indië kunnen gezonden worden, om te gaan zien, hoe de katoen aldaar gezuiverd en geperst wordt, welke de geschikste zuiveringsmachines zijn, hoe de lint van 't zaad verkregen wordt, hoe uit de pitten de olie wordt bereid en de rest tot veevoeder wordt gemaakt. Voorts naar Egypte om daar meer speciaal de cultuur te bestudeeren: de grondbewerking, het zaaien, het oogsten enz., zich tevens goed op de hoogte stellende van de verschillende Egyptische katoensoorten, enz. enz.

De persoon voor West-Indië zou naar de katoendistricten van Amerika moeten gaan en daar de zaak aanvatten op gelijke wijze als dat door dien voor onze Oost in Eng. Indië en Egypte geschiedt. Wederzijds zouden beide personen elkander mededeeling hunner studie en ervaring moeten doen.

Geleid door deze overwegingen namen wij de vrijheid, onder aanbieding onzer diensten om bedoelde personen zooveel mogelijk met alles behulpzaam te zijn, bij de regeering nogmaals het volgende voorstel ter overweging aan te bevelen:

„De Regeering wijze bij de Departementen van Landbouw van Oost- „en West-Indië een bepaald persoon „aan met opdracht kennis te ne- „men van alles wat de katoencultuur betreft, om na voltooiing de- „zer studiën al z'n krachten te wij- „den aan de ontwikkeling dier cul- „tuur in onze eigen koloniën."

Van harte hopen wij, dat door het volhardend optreden dezer Vereeniging de katoenculture zich moge uitbreiden op onze bovenwindsche eilanden, waar een eigen culture broodnoodig is, en naar het schijnt ook zeer goed mogelijk. Maar dan moet er op de eerste plaats voor gezorgd worden, dat de planters, die subsidie genieten van 't Gouvernement, ook planten op onze eilanden, St. Martin (N. G.), en St. Eustatius, en Saba, en niet zooals nu, op het naburige Antigua.

Buitenland.

FRANKRIJK.

De „Osservatore Romano" bevat onder den titel: „Het laatste woord" een beschouwing over de uitspraak van het Hof van Cassatie te Parijs. Wij ontleenen daaraan het volgende:

„Thans is het laatste woord gesproken; kapitein Dreyfus is vrijgesproken van elke beschuldiging en niet alleen, dat wij ons voor deze uitspraak buigen, maar wij zijn er verheugd over en wij wenschen ons zelven geluk ermeê tegelijk met dengene, die er het voorwerp van is...... Wij zijn er verheugd over, dat aan Dreyfus recht is wedervaren en wij veroordeelen, gelijk wij steeds veroordeeld hebben, degenen die met geheime bedoelingen, met listige oogmerken, stukken hebben vervalscht, de waarheid hebben verkracht, bedrog en misleiding hebben aangewend om te komen tot hetgeen zij beoogden.

En wie zich er ook moge voorgespannen hebben om de waarheid te doen zegevieren en die medewerkte tot de eindzegepraal der gerechtigheid, hij moet zich noodzakelijkerwijze de erkentelijkheid verwerven van geheel de beschaafde wereld. Onder dat opzicht kan er geen verschil van gevoelen bestaan onder rechtschapen menschen, tot welke staatkundige partij zij ook behooren."

—Een antirevolutionair blad „Onze Courant", schrijft het volgende:

In Frankrijk wordt het ernst.

Het huwelijk, als een heilige instelling Gods, wordt er allang een antiquiteit genoemd. In duizenden verzen en tienduizend romans is het als zoodanig belachen, bespot, ontwricht, verworpen.

De Heere God, die den heiligen huwelijken staat instelde en er Zijn ordinantiën voor gaf, had er — zoo oordeelt het goddelooze Frankrijk— in 't minst geen begrip van, wat de maatschappelijke verhoudingen en toestanden in de beschaafde wereld der 20ste eeuw eischen.

Er moet daarom maar een end aan gemaakt, De menschen zijn nu ver genoeg gevorderd in de wetenschap, kennis, beschaving en — zedelijkheid, om zèlf te zeggen, hoe ze het huwelijk willen inrichten.

De Revolutie!

De Heere God onttroond en de ijdele mensch in top van eer!

In Frankrijk schijnt men zich op te maken, om dit proces, in zake het huwelijk te voltooien.

Er is daar een staatscommissie, die de wetgeving op het huwelijk zou herzien en thans, met haar arbeid gereed, een voorstel heeft ontworpen, dat straks bij Kamer en Senaat zal worden ingediend.

Men heeft er den Heere God eerst buiten den Staat gesloten. Daarna buiten de School. Zelfs een zin als „de ziel is onsterfelijk" mocht in een leerboekje niet geduld! Nu maakt men zich op Hem ook buiten het huwelijk te sluiten.

Of we niet overdrijven?

De lezer oordeele zelf!

De instelling van het huwelijk, zegt de Commissie, moet een radikale verandering ondergaan. Zij heeft zelfs overwogen, of het geen tijd is den echt maar heelemaal af te schaffen!

„Philosofen en romanschrijvers verklaren om strijd, dat het zijn tijd heeft gehad, maar dat gaat misschien wel een beetje te ver!"

Misschien!

Zeker is het dus nog niet. 't Kon best zijn, dat die denkers en schrijvers gelijk hebben! Voor 't oogenblik is die sprong echter te groot.

Op welke grondslagen moet dan wel het huwelijk berusten? Laat ons hooren, wat de commissie er in haar wijsheid van zegt.

„Het aangaan van een huwelijk moet zoo gemakkelijk, zoo weinig bezwaarlijk mogelijk worden gemaakt."

Wat dat beduidt, moeten we afwachten.

„Vervolgens moet men het huwelijk tot een gezonde instelling maken, door den echtgenooten dezelfde plichten en gelijke mate van verantwoordelijkheid op te leggen."

De goddelijke instelling dus, die den man stelde tot het „hoofd der vrouw" gelijk Christus is „het hoofd der gemeente", is...... ongezond. De Bijbel weet er niets van; de waarheid is in Frankrijk ontdekt.

„En eindelijk moet men de deur ervan ruimer openzetten, door de echtscheiding te vergemakkelijken, de echtscheiding, die dan 't waardig (!) uit elkander gaan wordt van twee bewuste wezens."

Zooals men ziet, is dit niet veel anders dan de gereglementeerde „vrije liefde". Gemakkelijk trouwen en nog gemakkelijker scheiden, net als men met 'n eenvoudig ontslagbriefje als arbeider den eenen baas verlaat en zich bij den anderen verhuurt.

Dat de Commissie ten slotte voorstelt echtbreuk voortaan niet meer strafbaar te stellen, kunnen we best begrijpen. Dat ligt geheel op haar lijn. Wat voor kwaad steekt daar eigenlijk in?

RUSLAND.

De toestand in Rusland blijft stationnair, daar men te Peterhof maar niet door den zuren appel schijnt te kunnen heenbijten, d. w. z. zich te onderwerpen aan de eischen der constitutioneel-democraten. De Petersburgsche correspondent van „Daily Telegraph" protesteert in een schrijven aan zijn blad de meest noodlottige gebeurtenissen als een noodzakelijk gevolg van de nog altijd heerschende besluiteloosheid. „Rusland", zegt hij, „schijnt door het noodlot ertoe bestemd te zijn alle perioden eener revolutionnaire beweging te moeten doormaken. Elke partij beoogt slechts haar eigen belang. Waarachtig patriotisme is nergens te vinden. Wanneer de stormklok der revolutie eens begint te luiden, zal, de bevolking in haar woede voor niets terugschrikken. Dan zal de wereld tooneelen aanschouwen, zooals er nog geen gezien zijn. Russen-zelven geven toe, dat de boeren op tal van plaatsen gelijk zijn aan wilde dieren, angstig en zich verschuilend in gewone tijden, maar woest en wreed, wanneer eenmaal hun lusten geprikkeld zijn. Voorzien van bommen, die per stuk ongeveer 50 centen kosten, zullen zij rondwaren als duivelen. Niemand, die gelezen heeft van de gruwzaamheden, welke de bevolking van Tomsk heeft begaan; niemand die gezien heeft hoe die monsters menschen levend hebben verbrand en zich in dit schouwspel verlustigd hebben, kan zonder angst en schrik de toekomstige revolutie in Rusland tegemoet zien, die in bloedige afschuwelijkheid de Fransche revolutie nog zal overtreffen".

Nederland.

Arbeiders te San Francisco.

In aansluiting aan vorige berichten, brengt de minister van buitenlandsche Zaken ter kennis dat door den consul te San Francisco het volgende wordt medegedeeld omtrent vooruitzichten voor arbeiders aldaar:

„Het spreekt vanzelf, dat binnenkort veel meer arbeiders te San Francisco noodig zullen zijn, dan er zich thans bevinden. Reeds nu doet zich het gemis van handige werklieden gevoelen en wel voornamelijk in die takken van nijverheid, welke tot het wederopbouwen der stad zullen moeten bijdragen.

Hoewel een goed arbeider hier altijd werk kan vinden, zoo zal men toch rekening moeten houden met de bezwaren, welke verbonden zijn aan een totale verandering van omgeving en woonplaats, aan een verblijf in een vreemd land, waar de taal, de gewoonten, de gereedschappen zelfs anders zijn, terwijl het misschien eenige maanden zal duren, voordat men aan het klimaat gewend is."

„St. - Ct."

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der „Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1906.	Philad.	Marcb	Caracas	Zulia.	Philad.	Marcb.
Vertrekt van New-York	Aug. 4	Aug. 11	Aug 18	Aug. 25	Sept. 1	Sept. 8
Komt aan te San Juan	9		23		6	
Vertrekt van „	10		24		7	
Doet Curaçao aan	12		26		9	
Komt aan te La Guaira	13	18	27	Sept. 2	10	15
Vertrekt van „	15	19	29	1	12	16
Komt aan te Pto. Cabello	16		30		13	
Vertrekt van „	17		31		14	
Komt aan te Curaçao	18	20	Sept. 1	3	15	17
Vertrekt van „	19	27	2	10	16	14
Doet La Guaira aan	20		3		17	
„ Ponce „						
„ San Juan „	22		5		19	
Komt aan te New-York	27	Sept. 3	10	17	24	Oct. 1

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Merida	Marcb	Merida	Zulia	Merida	Marcb.
Vertrekt van Curaçao	Aug. 18	Aug. 20	Aug. 27	Sept. 3	Sept 10	Sept 17
Komt aan te Maracaibo	14	21	28	4	11	18
Vertrekt van „	17	25	31	8	14	22
Komt aan te Curaçao	18	26	Sept. 1	9	15	23

Drukker:

ALFREDO F. SINTIAGO